

1 skyrius

Štai dalykai, kurių aš nežinojau:

Kai pirmą kartą atsibundi tamsioje medinėje dėžėje, kartoji sau, kad tai neįmanoma. Žinoma, pamėgini stumti dangtį. Deja. Imi daužyti šonus kumščiais, remtis kulnais į dugną. Trenki galva, dar ir dar kartą, nors ir skauda. Imi klykti. Vis klyki ir klyki, ir klyki. Iš nosies pasipila snargliai. Skruostais ritasi ašaros. Balsas užkimsta, pradedi kūkčioti. Tada išgirsti keistus, liūdnius ir apgailėtinus garsus ir galiausiai susivoki, jog iš tikrųjų esi dėžėje — įkalinta tamsioje medinėje dėžėje, ir tuos garsus leidi tu pati.

Ne visi pušinių dėžių paviršiai glotnūs. Pavyzdžiui, ventilacijos skylės gali būti grubiai pragręžtos. Kai imi jas čiupinėti, bandai įkišti pirštą į vidų, desperatiškai siekdama... ko nors... prisivarai rakščių. Stengiesi dantimis ištraukti visas medžio atplaišas. O tada susikiši sužalotą pirštą į burną, čiulpi ant galiuko besikaupiantį kraują ir toliau inkšti kaip mažas šunelis.

Dėžėje esi viena. Tave užvaldo baimė. Visa apimantis siaubas. Išgąstis. Labiausiai dėl to, kad net neįsivaizduoji, ko bijoti.

Ilgainiui susipažįsti su dėže — naujais namais, toli nuo namų. Pasimuistai pečiais, kad nustatytum jos plotį. Matuosi ilgį rankomis, bandysi pakelti kojas. Nepakanka vietos keliams sulenkti. Nepakanka vietos apsiversti ant šono. Dėžė yra tiksliai tavo dydžio. Lyg pagaminta specialiai tau. Nuosavas karstas, keliantis įtampą nugaroje, braižantis mentes, skaudžiai besiremiantis į pakaušį.

Tėra vienas patogumas — dugnas, išklotas laikraščiais. Iš pradžių šios smulkmenos net nepastebi. Kol neateina laikas. Kol pirmą

kartą neapsišlapini. Ir kelias dienas praleidi savo srutose. Kaip gyvulus, pamanai. Tačiau su dauguma gyvūnų elgiamasi kur kas geriau.

Išdžiūva gerklė, suskeldėja lūpos. Imi kaišioti pirštus į ventilacijos skylės, kad nusidraskytum odą ir turėtum ką laižyti, čiulpti, pažusti skonį. Atrandi naują, nepažintą save. Palaužtą. Pirmykštę. Jauti savo pačios šlapimo smarvę. Savo pačios kraujo sūrumą.

Tačiau kol kas dar nieko nežinai.

Negali patikėti, kai pagaliau išgirsti žingsnius. Kartoji sau, kad tai tik kliedesiai. Tik sapnas. Esi pražuvusi, apgailėtina gyvybės forma. Kvaila, kvaila mergiotė, kuri galėjo elgtis protingiau, o dabar tik pažiūrėk į save. Tačiau girdi, kaip tau prie pat ausies sužvanga metalinė spyna...

Galbūt dar kartą pravirksti. Arba pravirktum, jei turėtum kuo verkti.

Net palengvėja, kai pirmą kartą išvysti jo veidą — vyro, kuris su tavimi taip pasielgė. Pasijunti kone laiminga. Pažvelgi į jo putlius žandus, sagutes primenančias akis, pravirą burną, pageltusius dantis ir galvoji — ačiū Dievui. Ačiū Dievui, ačiū Dievui, ačiū Dievui.

Jis išleidžia tave iš dėžės. Tiksliau sakant, išima, nes negali pastovėti ant kojų, raumenims trūksta tvirtumo ir nenulaukai galvos. Dėl to sukikeni. Nenulaukyti galvos. Vienas iš tų pasakymų, kurie tau visada atrodė nesuprantami. Tačiau štai, prašom. Būna, kad žmogus nenulauko galvos. Ir tu dabar jos nenulaukai.

Dieve, koks kvapas. Česnakai, prakaitas, neskalbti drabužiai, sulipę plaukai. Tavo? Jo? Bejėgiškai sužiaukčioji. Ir jis nusijuokia. Laikydamas buteliuką vandens. Ir tiksliai nurodo, ką turėsi padaryti, kad jį užsitarnauum. Jis storas. Senas. Bjaurus. Atstumiantis. Neprižiūrėta barzda, riebaluoti plaukai, pigių flanelinių marškinių priekis nutepliotas kečupu.

Jis nė iš tolo tau neprilygsta. Tu — jauna, gaivi, graži. Mergina, kuri galėtų rinktis gražiausią vaikiną vakarėlyje. Tu turi privalumų. O gal turėjai?

Šaukiesi mamos. Susigūžusi į kamuoliuką jam prie kojų, maldauji paleisti. Tada, galiausiai, sukaupusi visas jėgas, nusirengi drabužius. Klyki, bet iš išdžiūvusios gerklės neišeina joks garsas. Vemi, bet pilvas visiškai tuščias.

Stengiesi išgyventi.

Ir po to, kai jis pagaliau ištiesia butelį vandens ir pila jį tau ant galvos, tu begėdiškai iškeli rankas ir stengiesi sugauti kuo daugiau drėgmės. Laižai vandenį nuo delnų. Siurbi iš susiriebalavusių, nešvarių plaukų. Palauki, kol jis nemato, ir iščiulpi kečupo dėmę nuo jo numestų marškinių.

Atgal į dėžę. Dėžę. Dėžę.

*Užtrenkiamas dangtis. Užrakinama spyna. Bjaurus vyras išei-
na. Ir vėl palieka tave visiškai vieną. Nuogą. Sumuštą. Kruviną. Su-
žinojusią tai, ko niekada nenorėjai žinoti.*

— Mamyte, — sukuždi.

Tačiau ši pabaisa tikra. Ir dabar niekas nebegali tavęs išgelbėti.

Štai ką aš žinau:

*Dienų dienas tūnodama dėžėje neką tenuveiksi. Iš tiesų tėra vienas dalykas, apie kurį verta galvoti, įsivaizduoti, kontempliuoti, skaičiuojant minutes, skaičiuojant siaubingas valandas. Viena min-
tis, kuri veda pirmyn. Viena kryptis, suteikianti jėgų. Tu ją atrasi.
Puoselėsi. Ir, jei esi bent kiek panaši į mane, niekada jos nepaleisi.*

Kerštas.

*Tačiau svajok atsargiai, ypač jei esi tik kvaila mergiotė, įkalinta
karsto dydžio dėžėje.*

2 skyrius

Ji pradėjo nuo martinio su granatų sultimis. Gėrimas, savai-
me suprantama, buvo gerokai per brangus. Nes Bostono baruose

labai brangu. O granatų sultys šiuo metu itin madingos. Bet juk dabar penktadienio vakaras. Pavyko išgyventi dar vieną savaitę, ir ji nusipelnė bent jau vaisių skonio kokteilio.

Be to, ji šiek tiek tikėjo savimi. Atsisegs dar vieną prigludusių baltų marškinių sąga, išsitrauks porą segtukų iš šviesių, pečius siekiančių plaukų. Ji buvo dvidešimt septynerių, sportiško sudėjimo, ir jos užpakaliukas susilaukdavo dėmesio. Ji nusipirks pirmąjį gėrimą. Bet labai tikėtina, kad už antrą jai mokėti nereikės.

Ji gurkštelėjo. Gaivu. Saldu. Kartoka. Sušildžiusi gėrimą liežuviu, jautė, kaip degtinė teka gomuriu. Negaila nė vieno iš paklotų penkiolikos žalių.

Ji trumpam užmerkė akis. Baras pranyko. Lipnios grindys, trūkčiojančios šviesos, šaižūs apšildančios grupės, kuri vis dar derino instrumentus, klyksmai.

Stovėjo tylioje tuštumoje. Erdvėje, kuri priklausė tik jai.

Kai atsimerkė, priešais stovėjo jis.

Jis nupirko jai antrą gėrimą. Tada trečią, netgi pasiūlė ketvirtą. Tačiau tuo metu degtinė jau buvo pradėjusi maišytis su mirksinčiomis šviesomis, o tai nežadėjo šviesaus rytojaus. Be to, ji nebuvo kvailė. Nors ponas Ar-tik-nesu-tavęs-matęs-anksčiau girdė ją martiniais, pats tenkinosi alumi.

Bebaigdamą gerti antrąjį martinį, ji nusprendė, kad jis nėra nesimpatiškas. Raumeningas, tikrai sportuojantis vaikiną. Tačiau drabužių stilius nebuvo ypatingas — jis vilkėjo rusvas kelnes ir mėlynus dryžuotus marškinius. Bando atrodyti kaip jaunas specialistas, pamanė ji, nors pastebėjo, kad klešnių galai apibrizgę, o marškiniai per daug nuskalbti. Paklaustas, kuo užsiima, jis pamėgino žavingai išsisukti. Na, šiuo bei tuo, atsakė ir šyptelėjęs mirkštelėjo. Tačiau jo akys išliko tuščios, netgi nedraugiškos, ir ji pajuto pirmą nejaukų dilgtelėjimą.

Jis pasistengė greitai atitaisyti situaciją. Nupirkti trečią martinį. Nenešioja laikrodžio, pastebėjo jį, kai vaikas nesėkmingai pabandė atkreipti barmeno dėmesį dvidešimtaine, kai tuo tarpu kiti baro lankytojai mojavo šimto dolerių kupiūromis. Vestuvinio žiedo taip pat nėra. Neįsipareigojęs. Gerai sudėtas. Galbūt jos vakaras baigsis visai neblogai.

Ji šyptelėjo, bet tai nebuvo džiugi šypsena. Jos veidas akimirką persimainė: vėl ta pati tuštuma, suvokimas, kad prabėgus šitiek valandų, dienų, savaitių, ji vis dar jaučiasi viena. Visada jausis viena. Net ir sausakimšoje salėje.

Gerai, kad jis tuo metu neatsisuko.

Pagaliau jam pavyko prisišaukti barmeną, vilkintį baltais marškiniais, su juodu kaklaraiščiu ir išpūdingais krūtinės raumenimis, garantuojančiais puikius arbatpinigius, ir nupirkti jai dar vieną gėrimą.

Tuo metu ji jau buvo pasirengusi ketvirtam martiniui. Kodėl gi ne? Atsipalaidavusi ji taip pat papasakojo jam šį bei tą apie save, merkdama akį su šypsena, derančia prie jos blizgančių akių. Ir kai jo žvilgsnis sustojo ties jos krūtine, ties ta saga, kurią ji galbūt tik prieš kelias sekundes atsisegė, ji neatsitraukė. Leido jam dėbėti į lendantį savo ryškiai rausvos liemenėlės kraštą. Leido jam gėrėtis savo krūtimis.

Kodėl gi ne? Juk penktadienio vakaras. Savaitės pabaiga. Ji to nusipelnė.

Vidurnaktį jis panoro išeiti iš baro. Ji privertė jį pasilikti iki uždarymo. Grupė pasirodė netikėtai gera. Jai patiko, kad muzika leido pasijusti, tarsi jos kraujas tebebūtų gyvas, tarsi krūtinėje vis dar plaktų širdis. Jis šokių aikštelėje jautėsi akivaizdžiai nejaukiai, bet tai buvo nesvarbu — ji mokėjo šokti už du.

Dabar buvo susirišusi marškinius po krūtine. Juodi džinsai

žemu liemeniu išryškino visus jos apvalumus, odiniai aulinukai atkartoją kiekvieną taktą. Po kurio laiko jis nę nebesivargino šokti, tiesiog stovėjo linguodamas ir žiūrėjo į ją. Ji išmetė rankas virš galvos, pakeldama krūtis. Jos klubai judėjo į šonus, nuo prakaito spindėjo nuogas įtemptas pilvas.

Jo akys rudos, pastebėjo ji. Tamsios. Tuščios. Atidžios. Kaip grobuonies, pamanė. Tačiau šįkart, užuot išsigandusi, pajuto tik šviežią adrenalino antplūdį. Dabar į ją žiūrėjo ir skulptūriško kūno barmenas. Pasirodymas šokių aikštelėje buvo skirtas jiems abiem. Nuo ketvirto martinio burnoje tapo saldu, lūpos nusidažė raudona spalva, o galūnės energingai judėjo.

Ji galėjo šokti visą naktį. Užkariauti šią šokių aikštelę, užkariauti šį barą, užkariauti visą miestą.

Tačiau ponas Ar-tik-nesu-tavęs-matęs-anksčiau norėjo ko kito. Joks vyras neperka merginai trijų prabangių gėrimų vien tam, kad galėtų pasižiūrėti į ją šokančią.

Grupė baigė groti, ėmė krauti instrumentus. Ji nusiminė, kad muzika liovėsi. Rodos, net nudiegė sielą. Nebeliko dunksinčių žemų tonų, suteikiančių jėgų pėdoms, maskuojančių skausmą. Beliko tik ji, ponas Ar-tik-nesu-tavęs-matęs-anksčiau ir gresiančios siaubingos pagirios.

Jis pasiūlė išeiti į lauką pakvėpuoti grynu oru. Jai norėjosi juoktis. Pasakyti, kad jis visiškai nieko nenutuokia.

Tačiau ji nusekė jam iš paskos į siaurą šalutinę gatvelę, nusėta nuorūkomis. Jis paklausė, ar ji nori parūkyti. Ji atsisakė. Jis paėmė ją už rankos. Prispaudė prie mėlynos spalvos konteinerio, kairiaja jau gniauždamas jos krūtį, apėmęs spenelį.

Jo akys nebeatrodė tuščios. Jos liepsnojo. Grobuonis, užspeitęs auką.

— Pas tave ar pas mane? — norėjo sužinoti jis.

Ji nebesusivaldė. Prapliupo juoktis.

Ir nuo tos akimirkos reikalai išties pakrypo į blogąją pusę.